

Arrest

nr. 186 598 van 9 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. NIYONZIMA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 7 september 2015 België is binnengekomen, diende op 8 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 7 oktober 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 7 oktober 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 08/09/2015

Overdracht CGVS: 22/01/2016

U werd op het CGVS, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is, gehoord op 27.09.2016 van 10:49 tot 12:36.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent een soennitische moslim afkomstig uit Diyala. Nadat uw vader in 2006 werd benaderd door leden van Al Qaeda besliste uw familie om te verhuizen naar Bagdad.

In 2007 werd uw vader ontvoerd en sindsdien heeft u nooit nog iets gehoord van hem. Het onderzoek dat gevoerd werd naar aanleiding van zijn ontvoering bracht niets op.

Jullie woonden vanaf 2006 tot 2012 in het Salehia compound in de Al Salhiah-wijk te Bagdad. In 2012 dienden jullie het appartement te verlaten onder druk van de Iraakse overheid.

U woonde daarna een tweetal weken in bij uw schoonbroer, A., die eveneens in Bagdad woonde. Nadat uw paspoort in orde was trok u samen met uw moeder naar Turkije. Op 28 augustus 2015 verliet u Turkije met een opblaasbare boot en bereikte u Grieks grondgebied. Vanuit Griekenland zette u uw reisroute verder via de balkanroute tot u in België aankwam op 7 september 2015. Op 8 september 2015 diende u in België een asielaanvraag in.

U had de volgende documenten mee ter staving van uw asielaanvraag: uw nationaliteitsbewijs (o), uw paspoort (o), uw identiteitskaart (o), een rantsoenkaart op naam van uw vader (k), diverse documenten in het kader van het onderzoek naar de ontvoering van uw vader (k), een document van de VN dat aangeeft dat u een asielprocedure opstartte (o).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U ontvluchtte Irak nadat uw gezin uit jullie appartement in Bagdad werden gezet door medewerkers van de overheid. Daarnaast bent u gevlucht omwille van de algemene situatie in Bagdad.

Met betrekking tot de uitzetting uit uw appartement verklaarde u aanvankelijk dat jullie met geweld gedwongen werden door overheidsmedewerkers om jullie appartement te verlaten (CGVS p. 5). Er was volgens u geen enkele mogelijkheid om in het appartement te blijven, ook niet mits betaling (CGVS p. 16). Uw zus verklaarde echter dat jullie wel in het appartement konden blijven maar dat jullie daarvoor het appartement dienden te kopen (CGVS R. p. 4). Hiermee geconfronteerd geeft u aan dat dit effectief een mogelijkheid was maar dat jullie niet over de nodige financiële slagkracht beschikten (CGVS p. 16). Uit uw verklaringen blijkt verder dat jullie een, weliswaar beperkte, financiële compensatie ontvingen in ruil voor het verlaten van het appartement (CGVS p. 6). Aangezien uw moeder in 2012 aanvaardde om in ruil voor een geldelijke vergoeding haar woning te verlaten kan het loutere feit dat jullie uit het huis werden gezet niet worden gezien als een vervolging in de zin van de Conventie of ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Naar aanleiding van de voornoemde situatie ging u met uw gezin bij uw zus en schoonbroer wonen in de Jihadwijk in Bagdad. U verbleef hier tien dagen vooraleer u naar Turkije vertrok. Gevraagd waarom u niet bij uw zus kon blijven gaf u aan dat u niet bij uw zus en schoonbroer kon blijven omdat de situatie daar te gevaarlijk was (CGVS p. 19). Nochtans blijkt uit de verklaringen van uw schoonbroer dat hij samen met uw zus meeging naar Turkije en dat zij vervolgens na enkele maanden uit eigen beweging terugkeerden naar de woning in de Jihad-wijk, wat de onmogelijkheid die u aanhaalt om daar te wonen dan ook ernstig relativeert (CGVS A. p. 8).

Gezien de huisuitzetting reeds van 2012 dateert, jullie hiervoor financieel gecompenseerd werden en gezien uw zus zich nog jarenlang in een andere wijk kon vestigen en u daar ook korte tijd met uw moeder kon verblijven, kan uit dit motief niet besloten worden tot een actuele en gegronde vrees zoals beschreven in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

U haalde daarnaast aan dat uw vader in 2007 werd ontvoerd en u legde in dat kader verschillende documenten voor die deel uitmaken van het onderzoek dat ter zake werd gevoerd (CGVS p. 8 en 15). Hoewel dergelijke gebeurtenis ontegensprekelijk een zware impact heeft op uw gezin, kan louter naar aanleiding van deze ontvoering niet worden besloten tot het bestaan van een actuele vrees voor vervolging of ernstige schade. U brengt immers geen elementen aan die erop wijzen dat u actueel omwille van deze ontvoering nog zou worden vervolgd.

Aangaande de algemene situatie in Bagdad kan verwezen worden naar onderstaande bouwsteen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen.

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake

kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Behalve de ontvoering van uw vader, de problematiek met het appartement en de algemene situatie in Bagdad, waarvan het CGVS op de hoogte is, haalde u geen concrete elementen aan die u dwongen tot een vertrek uit Irak.

Er dient daarom te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen er niet in slaagde het CGVS te overtuigen van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ook voor uw schoonbroer A. –A. A. L. R. (ov (...)) en uw zus A. R. S. H. (ov (...)) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

De documenten die u afleverde in het kader van uw asielprocedure vermogen niet de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U diende uw nationaliteitsbewijs in, uw paspoort, uw identiteitskaart en een rantsoenkaart. Deze louter persoonlijke gegevens worden door CGVS niet in twijfel getrokken.

Voorts diende u diverse documenten in die verband houden met de ontvoering van uw vader in 2007. Deze feiten worden door het CGVS evenmin in twijfel getrokken. Uit dit gegeven vloeit er voor u echter geen actuele vrees voor vervolging of ernstige schade voort.

Tenslotte diende u een document in dat aantoonde dat u een asielprocedure opstartte bij de VN. Het loutere feit dat u een asielprocedure opstartte heeft echter op geen enkele wijze een impact op het bestaan van een vrees voor vervolging of ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan als volgt:

"schending van de wet over de motivering van administratieve akten van 29.07.1991 ; afwezigheid van motivering, verkeerde motivering, schending van het beginsel van evenredigheid, machtsmisbruik;

schending van het algemene beginsel van goede administratie ; schending van het beginsel volgens welk de overheid met alle aspecten van het dossier rekening moet houden...

ARTIKEL 3 van de bedoelde wet van 29.07.1991 vereist een juridische en feitelijke motivering.

De motivering moet rekening houden met al de omstandigheden. Een tegenstrijdige verklaring moest in haar context beoordeeld worden rekening houdend met de andere elementen in het dossier.

Het CGVS schreef onder meer in zijn beslissing dat verzoeker aanhoudt dat hij niet bij zijn zus en schoonbroer kon blijven omdat de situatie daar te gevaarlijk was:

"...Nochtans blijkt uit de verklaringen van uw schoonbroer dat hij samen met zijn zus meeding naar Turkije en dat zij vervolgens na enkele maanden uit eigen beweging terugkeerden naar de woning in de Jihad –wijk, wat de onmogelijkheid die u aanhaalt om daar te wonen dan ook ernstig relateert(CGVS) Abdulrahman p.8)".

Hierover dient te worden opgemerkt dat een asielaanvraag persoonlijk en individueel moet worden beoordeeld. Men moet zien om de vrees om terug te keren naar het land van herkomst ernstig is. Het feit dat bepaalde omstandigheden dhr. Abdulrahman niet bang hebben gemaakt betekent niet dat voor verzoeker de vrees niet gegrond is.

Het CGVS schrijft verder dat:

"...Gezien de huisuitzetting reeds van 2012 dateert, jullie hiervoor financieel gecompenseerd werden en gezien uw zus zich nog jarenlang in een andere wijk kon vestigen en u daar ook korte tijd met uw moeder kon verblijven , kan uit dit motief niet besloten worden tot een actuele en gegronde vrees zoals beschreven in de vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.."

Hier houdt het CGVS geen rekening met de onstabiele toestand in Irak. Het feit van compensatie sluit niet uit dat verzoeker op een later datum toch aangevallen kan worden.

Hij CGVS vond ook blijkbaar ongewoon dat de ontvoering van de vader van verzoeker deze zou aanzetten tot vrees om terug te keren naar Irak.

Deze houding van het CGVS is niet begrijpelijk. Het werd niet betwist dat de vader van verzoeker in 2007 weerd ontvoerd en verzoeker legde in dat kader verschillende documenten voor die deel uitmaken van het onderzoek dat ter zake werd gevoerd. Enerzijds erkent het CGVS toch erkent dat "... dergelijke gebeurtenis ontegensprekelijk een zware impact heeft op uw gezin..." voegt het eraan toen dat "...er kan louter naar aanleiding van deze ontvoering niet worden besloten tot het bestaan van een actueel vrees voor vervolging of ernstige schade" omdat verzoeker, volgens het CGVS geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat hij actueel omwille van deze ontvoering nog zou worden vervolgd.

Hier ziet het CGVS over het hoofd alle elementen die verzoeker aanbracht waardoor zelfs het CGVS zelf aanvaarde dat "... dergelijke gebeurtenis ontegensprekelijk een zware impact heeft op uw gezin..."

Er zijn dus tegenstrijdigheden in de motivering van het CGVS.

Ondanks de ernstige veiligheidstoestand in Bagdad kon het CGVS ook geen subsidiaire bescherming verlenen aan verzoeker in de zin van artikel 48/4,§2,c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming moet men rekening houden met de aanwezigheid van een "reël risico" tot ernstige schade. De interpretatie van deze term moet de maatstaf volgen van het Europees Hof voor Rechten van de Mens (EHRM) bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. Het CGVS concludeert dat het risico in casu niet persoonlijk, voorzienbaar en actueel is.

Rekening houdend met de aangebrachte stukken en elementen lijkt deze beoordeling van het CGVS willekeurig is.

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4,§2,c) van de vreemdelingenwet bestaat uit

"de ernstige bedreiging van het leven of persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van binnenlands gewapend conflict maar houdt verder voor dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4,§2,c)Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. CGVS ontkent in casu de aanwezigheid van willekeurig geweld.

Verzoeker blijft echter volhouden dat willekeurig- sectair geweld steeds aanwezig is in Irak, en zeker in Bagdad, rekening houdend met het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld , het aantal conflict gerelateerde incidenten ,de intensie van deze incidenten , de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld , de impact van dit geweld op het leven van de burgers ,

In zijn beslissing erkent het CGVS zelf dat het UNHCR de veiligheidstoestand in Centraal Irak zeer ernstig schat (zie p.2 van de beslissing verwijzend naar de "UNHCR position on Returns to Iraq" van oktober 2014). Het UNHCR schreef immers dat "de veiligheidsituatie in Centraal –Irak sinds het voorjaar

van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk.

UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiaire bescherming. Het CGVG legde dit advies naast zich neer ondanks dat het naast de strijd tegen ISIS ook de aanwezigheid vermeldt en dus erkent van geweldadige sjiiitische milities die te vaak willekeurig optreden.

Het CGVS herhaalde dat ontvoering van de vader van verzoeker als bewezen feit, de problematiek met het appartement en de algemene situatie in Bagdad, waarvan het CGVS op de hoogte is, haalde u geen concrete elementen aan die u dwogen tot een vertrek uit Irak."

2.1.2. In een aanvullende nota van 9 maart 2017 voegt de Commissaris-generaal de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad." van Cedoca van 6 februari 2017.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker weerlegt geenszins de motivering van de bestreden beslissing op het punt dat de uitzetting uit het appartement geen vervolging is. Verzoekers asielrelaas werd ook in functie van zijn persoonlijke en individuele vrees voor vervolging onderzocht, aangezien er wordt vastgesteld de onmogelijkheid die verzoeker aanhaalt om in de Jihad wijk te gaan wonen bij zijn zus en zijn schoonbroer ernstig dient te worden gerelativeerd. Hij verwijst nog wel naar een situatie die gevaarlijk was, maar maakt niet aannemelijk waarom dit voor hem het geval was en thans nog zou zijn. Waar verzoeker ook nog volhardt in de onstabiele situatie in Irak en het feit dat zijn familie werd gecompenseerd voor de uitzetting uit het appartement niet uitsluit dat verzoeker op een later moment toch aangevallen kan worden, brengt verzoeker opnieuw geen concrete elementen aan die een vrees voor vervolging aannemelijk maken. Ook wat de ontvoering van zijn vader in 2007 betreft, brengt verzoeker geen argumenten aan die de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen. Verzoeker laat voor het overige motieven ongemoeid van de bestreden beslissing omtrent en beperkt zich tot een afwijzing van deze motieven.

De motieven van de bestreden beslissing zijn correct en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en de Commissaris-generaal oordeelde aldus terecht dat:

"U ontvluchtte Irak nadat uw gezin uit jullie appartement in Bagdad werden gezet door medewerkers van de overheid. Daarnaast bent u gevlucht omwille van de algemene situatie in Bagdad.

Met betrekking tot de uitzetting uit uw appartement verklaarde u aanvankelijk dat jullie met geweld gedwongen werden door overheidsmedewerkers om jullie appartement te verlaten (CGVS p. 5). Er was volgens u geen enkele mogelijkheid om in het appartement te blijven, ook niet mits betaling (CGVS p. 16). Uw zus verklaarde echter dat jullie wel in het appartement konden blijven maar dat jullie daarvoor het appartement dienden te kopen (CGVS R. p. 4). Hiermee geconfronteerd geeft u aan dat dit effectief een mogelijkheid was maar dat jullie niet over de nodige financiële slagkracht beschikten (CGVS p. 16). Uit uw verklaringen blijkt verder dat jullie een, weliswaar beperkte, financiële compensatie ontvingen in ruil voor het verlaten van het appartement (CGVS p. 6). Aangezien uw moeder in 2012 aanvaardde om in ruil voor een geldelijke vergoeding haar woning te verlaten kan het loutere feit dat jullie uit het huis werden gezet niet worden gezien als een vervolging in de zin van de Conventie of ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Naar aanleiding van de voornoemde situatie ging u met uw gezin bij uw zus en schoonbroer wonen in de Jihadwijk in Bagdad. U verbleef hier tien dagen vooraleer u naar Turkije vertrok. Gevraagd waarom u niet bij uw zus kon blijven gaf u aan dat u niet bij uw zus en schoonbroer kon blijven omdat de situatie daar te gevaarlijk was (CGVS p. 19). Nochtans blijkt uit de verklaringen van uw schoonbroer dat hij samen met uw zus meeging naar Turkije en dat zij vervolgens na enkele maanden uit eigen beweging terugkeerden naar de woning in de Jihad-wijk, wat de onmogelijkheid die u aanhaalt om daar te wonen dan ook ernstig relativeert (CGVS A. p. 8).

Gezien de huisuitzetting reeds van 2012 dateert, jullie hiervoor financieel gecompenseerd werden en gezien uw zus zich nog jarenlang in een andere wijk kon vestigen en u daar ook korte tijd met uw moeder kon verblijven, kan uit dit motief niet besloten worden tot een actuele en gegronde vrees zoals

beschreven in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

U haalde daarnaast aan dat uw vader in 2007 werd ontvoerd en u legde in dat kader verschillende documenten voor die deel uitmaken van het onderzoek dat ter zake werd gevoerd (CGVS p. 8 en 15). Hoewel dergelijke gebeurtenis ontegensprekelijk een zware impact heeft op uw gezin, kan louter naar aanleiding van deze ontvoering niet worden besloten tot het bestaan van een actuele vrees voor vervolging of ernstige schade. U brengt immers geen elementen aan die erop wijzen dat u actueel omwille van deze ontvoering nog zou worden vervolgd."

De Raad neemt deze motivering over.

De documenten die verzoeker in het kader van de asielprocedure heeft voorgelegd vermogen niet de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Een nationaliteitsbewijs, een paspoort, een identiteitskaart en een rantsoenkaart, bevestigen louter persoonlijke gegevens die door de Raad niet in twijfel worden getrokken. De documenten over de ontvoering van zijn vader in 2007 worden evenmin in twijfel getrokken, maar zoals hierboven reeds aangegeven, maakt verzoeker omwille van dit gegeven geen actuele vrees voor vervolging aannemelijk. Het document van 24 januari 2014 over een asielprocedure die verzoeker heeft opgestart bij de VN in Turkije, laat evenmin toe om het bestaan van een vrees voor vervolging vast te stellen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. De door verzoeker aangevoerde motieven kunnen immers evenmin een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maken. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 14, nr. 1 en 2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie "Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis" van EASO van december 2014, nr. 1.8).

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer

individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische militieën, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk doet aan het voorgaande. Waar hij stelt dat ook UNHCR de veiligheidstoestand in Centraal-Irak als zeer ernstig inschat en verwijst naar het standpunt over terugkeer naar Irak van oktober 2014, dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal bij aanvullende nota van 9 maart 2017 COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 6 februari 2017 heeft toegevoegd, waarin UNHCR's "*Position on Returns to Iraq*" van november 2016 in rekening werd gebracht dat het standpunt van oktober 2014 vervangt (COI Focus 6 februari 2017, p. 4).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP